

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. IV. Desiderium patiendi pro Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

CAPUT IV.

DESIDERIUM PATIENDI
PRO DEO,

I.

*Ludovi-
cus orat
pro obri-
nendis
comiti-
bus Chris-
sti.*

Probatissimi amoris est, pro eo, quem diligas: quod non possit Ludovicus, multo se tempore ad hoc exercuit; ad Aram, in alijs cum DEO congressibus quotidie sæpius orans, ut quod Christus totius vitæ suæ commisit, Paupertatem, Contemptum, Dolorem, sibi quoque dignetur adjungere: de singulis peculiaribus meditationes instituendo, ut eorum in se affectum excitaret. Fuit nimirum Christus pauper ipso die natali suo, usque ad mortem, habitatione, victu, vestitu, cognatione, amicis, discipulis, opere, rebus omnibus paupertatis absque honore, delicijs, cōmodis, sibi que sponte sua eligendo pauperem.

periem. Contemptus & injurias
tulit maximas suæ summæ sapien-
tiæ, potentiæ, sanctitatis, officij, ac
personæ divinæ: idq; apud Reges,
Judices, Pontifices, primi & ultimi
census homines, impositis ipsi gra-
vissimis calumnijs atrocium eri-
minum. Dolores in animo, & in
omnibus membris. Horum consi-
deratione Ludovicus excitavit in
se desiderium, semper patiendi ali-
quid eiusmodi. Neque illud conti-
nuit animo, sed aliquando etiam
prodidit inflammatissimis verbis:
ut cum Villagarcia noctu est au-
ditus, in suo conclavi dicere: *Impo-
ne mihi Domine, has plagas: Domine,
has plagas: ô quas plagas!* de quo,
cum Franciscus Carvaialius, Novi-
tius, qui è proximo cubiculo audi-
verat, ab eo inter alia interrogatus,
an possit noctu dormire, dixisset
ingenuè, se in illo cubiculo non ita
dormire ut aliàs, propter exclama-
tiones

tiones ipsius: subridens Ludovicus
 candori hominis, respondit; *Quis
 vis, Charissime? nos, qui raro cogita-
 mus de DEO interdum, noctu debemus
 id facere.*

II.

*Morbis
 obstrui-
 tur.*

Neque in sterilibus desiderii
 hic ardor constitit. Nam ea Deo
 plena manu complevit, Village-
 cia quodam die Veneris sancto
 cum vehementius exarsisset in co-
 piditate experiendi dolores Christi
 articulario morbo immisso; quito-
 ra illum vitam in manibus ac pedibus,
 genibus ac talis dirum in mo-
 dum exercuit: Excepit mente
 fronteque serena coeleste munus
 indignum eo se ratus: quod, ut
 ipse memorat in suis annotationibus,
 dignus non esset, qui admittere-
 retur ad imitationem Filij Dei
 Domini nostri, aliquid ad ejus imi-
 tationem patiendo: quia juxta dictum
 Sapientis; *Gloria magna est sequi
 Dominum*

Domini: dignissimus tamen, qui doloribus castigaretur pro suis peccatis: quod ipsum esse in magnis gratijs, ut servire possit iustitiæ divinæ per dolorū piacula. Sic igitur illos accepit, ut nō uno tantum nomine amaret, atque etiam operaret intensiores: quod facile obtinuit à DEO, ut semper est liberalior in his, quæ scit maximè nobis prodesse. Nam multis mensibus cubiculo attentus, non potuit nisi geminis grallis fultus incedere, nusquā solum pedibus attingendo. Accessit intemperies ventriculi, quā plurimum debilitabatur, stomacho nihil jam concoquente, sed quidquid reficiendis viribus immissum accepit, acido sapore corruptum reiiciente, summa Ludovici molestia: quā sic afficitur bis quotidie, ut hoc à ei tormentum ipsi morti contra grave videretur. Ex isto prodijt aliud malum

malum haud levius, amarities ori
cum saliva spissa, quæ etiam den-
tesità affecit, ut ijs brevè amissis,
exulceratâ gingivâ, nihil jam cibi
posset assumere præter olusculum
& parùm carnis minutatim confec-
tâ, ac dilutâ in aqua calida, cum
mica panis, absque alio opsonio
vel condimento: quam rem tam
insulsam, & insipidam, admirari
sunt, ab homine sumi posse, m-
dentes.

III.

*& dolo-
ribus to-
tius cor-
poris.* Neque hoc satis malorum. Sed
fit etiam tantam oppressionem pe-
ctoris, ut ægerrimè spiritum ducere
ret, ac pænè suffocaretur: quæ
post aliquot passus cogebatur in-
terquiescere, ut animam revocare
ret. Humeros etiam incessibiles
acutissimus dolor: qui congestis
morborum, per annos 35. & amplius
tenuit, usque ad mortem Ludovici.
Ideo Joanni de Abauna
valetudine

valetudini suæ præfecto, quærenti
 ut valeret, respondit: *O mi pater,*
quomodo DEVS hunc peccatorem ca-
stiget? præter caput, nullum habeo
membrum expers proprij mali. Nam
oculi sunt quasi tela obnupti, dentes
mibi dolent, seu calido, seu frigido potu
ciborve utar; dolent maxilla, stoma-
chus, lien & latus, è quo movere me
non audeo, ne respiratio mihi difficilli-
ma fiat: humeros adhuc minùs. lecur
& renes exurunt me, humeri strin-
guntur arctissimè: manus ac pedes
ardens gutta infedit. DEO sint lan-
des. Non animo queribundo hæc
dixit, sed quòd illi quoad valetu-
dinem suam subditus esset, crede-
retque interroganti sincerè expo-
nendum statum sui corporis. Cùm
autem quocunque motu, etiam
levissimo, exasperarentur dolores,
ipse magis exardescibat in amo-
rem DEI, alacer quasi nihil quid-
quam pateretur: cùm tamen in-
 M tegra

tegrâ sanitate capitis, vivacior
sensus esset doloris singulorum
membrorum.

IV.

Neque restincta per hæc fuit
ejus sitis patiendi, sed aucta, ut
etiam tentationum internarum
experientiâ cuperet eam levare.
Earum tamen gustum annotavit
minùs prolixum fuisse: fortè quod
illas, ut oportet, resistendo citò
pulerit: cùm ea, quæ patiebatur
corpore, diu durarent. Ceterum
circumspexit omnem patiendi ma-
teriam, quam & articulatim descri-
psit, ne quam prætermitteret. Pri-
ma est necessitas corporis, ut sitis,
fames, somnus, morbi, mœrorum,
defatigatio. Secunda, injuriæ tem-
poris, calor, frigus, & his similia
sensu, vel ratione carentium, ut
sunt muscæ, culices, &c. Tertia, ne-
cessitates animi, ut ariditas, tene-
bræ, ignorãtia, distractio præter vo-
luntatem.

*Varia
patiendi
materia.*

luntatem, tenuitas intellectus, &
ingenij, lapsus memoriae, defectus
linguae, deceptio sensuum, pertur-
bationes, inclinationes ad malum.
Quarta, tentationes & insultus dia-
boli, sive in carne, sive in mente
per imagines, cupiditates, alia.
Quinta, genius hominum iracun-
dorum, tristium, insolentium, &c.
nec non injuriae, contemptus, ob-
locutiones, odia, doli. &c. Sexta,
calamitates publicae, religionis,
patriae, domus, amicorum, &c. quae
omnia aequo animo perferenda
sunt, cum reverentia divinae vo-
luntatis ac providentiae.

V.

Notavit autem tres modos ex-
cipiendi has occasiones patientiae,
quorum primus est ignavi prorsus
& pusilli animi, quando molestias
& incommoda, rebus ac munijs
adherentia declinamus, aut minui-
mus, quantum possumus, aut o-

*Quomo-
do exci-
pienda
occafio
patiendi.*

M. 2. minino

minino refugimus ac renuimus fa-
 cere, quod Christus, nostri instituti,
 aut muneris injuncti ratio postulat:
 ut est concionari, docere, audire
 confessiones, &c. Secundum paulo
 melior, sed etiam minoris est animi,
 quando sumus contenti solâ præparati-
 one mentis ad illa ferenda, quæ nobis
 accident ultra. Tertius est verè magni
 animi, qui rere & aggredi res illas,
 unde oritur occasio aliquid patiendi pro
 gloria & obsequio DEI, & sic im-
 plendi sanctissimam eius voluntatem,
 imitatione & exemplo Christi Domini
 nostri, qui semper quaerit occasiones
 majoris paupertatis, cōtemptus ac
 doloris, missis contentus illis, quæ
 spontè occurrerent. Ideo Nazaretum
 reliquit, ut nasci posset in stabulo;
 ideo Judæam, ut educaretur in exilio;
 ideo carpenta fecit, ut scribit S. Justinus
 desertum petivit, in hortum, ubi

caperetur
 obviam
 sione su-
 doloribus
 tertium,
 cum, gra-
 Ludovicus
 ordinari-
 sionibus
 peteret

Ad eum
 fecit, nu-
 suos dol-
 non esse
 videret
 gione ob-
 fit, quòd
 levaret,
 alloquia
 solet esse
 nihil ad
 rarius,
 sumum c-
 cape

caperetur concessit, & inimicis ivie
obviam, diem solennem pro Pas-
sione sua elegit, ut saturari posset
doloribus & opprobrijs. Ad hunc
tertium, verè generosum, & heroi-
cum, gradum se extulerat animus
Ludovici, ut minimè contentus
ordinarijs, & communibus occa-
sionibus patiendi, alias in super ex-
peteret sibi extra ordinem.

VI.

Ad eundem spectat votum, quod
fecit, nunquam ulli manifestandi
suos dolores, nisi quem celare fas
non esset, ne medicis quidem, nisi
videret se ad hoc faciendum reli-
gione obstringi. Nihil etiam admi-
sit, quòd suos ei dolores & mala
revelaret, ne domesticorum quidem
alloquia: quibus in morbo nihil
soler esse jucundius, & ipsi propriè
nihil ad animum accidere poterat
gratius, qui consueverat aliàs plu-
rimùm delectari sociorum, pijs præ-

*Dis-
mullabat
Ludovi-
cus suos
dolores.*

sertim colloquijs. Nolebat huius
modi lenimentis delibari suas de
licias, quas habebat in imitatione
Christi, undique deserti, ac destituti
omni solatio & auxilio. Excidit
ei quondam verbum, quo dixit,
multis annis desiderasse, ut aqua
sibi desipiat, qua nullum suavis
in suis ardoribus habuit refrigerium
cuius etiam voti postea dampnata
est, quando frigida, qua recreari so
lebat in ardentissima siti, magnam
illi stomachi tormentum, ut quae
que temperata, creavit, gustata
multum ingrata: quin etiam quondam
cum ei nihil potionis tota die, per
incuriam socij, allatum esset, quae
tum vis ureretur flagrantissima sitis
nunquam potum poposcit: & cum
totis octo diebus, nescio quae amara
aqua, per similem errorem, pre
beretur in potum, nullo id verbo
questus est, admirabili patientia.

VII

VII.

Plures errores ministrantium, *& alia,*
 & culinæ, æquissimo animo tulit, *quæ pa-*
 multos eorum labores excusando, *riebatur.*
 & quantum posset imminuendo.
 Semel prolapsus è strato cùm esset,
 horas duas jacuit humi supra later-
 culos, donec à socio tandem su-
 perveniente elevaretur, quod præ
 debilitate solus non poterat. Ne-
 que tamen permittere voluit, ut
 aliquis ipsi foret semper assiduus,
 respondens medico id suadenti; se
 religiosum esse, cui non conveniat
 socios ita fatigare; ac licet eâ nocte
 id impedire non potuerit, quin bis
 terve aliquid sibi, ut jussum erat,
 porrigeretur excitandis viribus,
 deinceps tamē id minimè admisit.
 Sic etiam licet in principio mor-
 borum suorum permiserit, aliqua
 sibi medicamenta adhiberi, ne vi-
 deretur morosus aut pertinax; po-
 stea tamen neque medicinam, nisi
 M 4 urgen-

urgente conscientia, neque missis
 ab amicis, ad revocandam appetentiam cibi, delectamenta accepit, imò neque commiseratione aliorum delectatus est: unde etiam de sua valetudine percunctatibus si superiores nō erant, obiter daret responso, sermonem placidè dēvertebat in alia. Videns eum quidam è socijs agrè luctantem cum cibo mandendo, misericordia commoveri ostenderat. Hilariter ei respondit Ludovicus, has à Deo delicias fieri, ut cū alij tantū delectentur cibo, dum vescuntur, postea non ampliùs, ipse comedere semper: innuens ea, quibus jugiter torquebatur, sibi pro delicatis exemplis esse: inter quæ numerari poterit etiam lectus, qui cū recreare soleat alios infirmos, illi cruciamento fuit; quia carebat omni carne, quæ foret ossibus aridis pro pulvinario. At ipse vultu sereno et jucundo

juuando erat, quasi in plumis au-
rosis cubaret, utpotè potitus eo,
quod unicè semper optaverat.

VIII.

Sic etiam pertulit amissionem
oculi, cui cùm Medicus deprehen-
disset affluxisse malignum humo-
rem, citò sermonem de illo abrum-
pens Ludovicus, ne qua illi medi-
cina fieret, constanter toleravit,
donec per ejus acrimoniam tota
videndi vis demum exesa est, jacta
tanto acerbiorè, quanto cario-
rem oportet fuisse oculum homi-
ni, legendi scribendique studioso.
Quod exemplum forsan admira-
tione, quàm imitatione dignius
existimaverit, qui cùm Ludovico
nondum sit assecutus illa suspiria
S. Job. dicentis: *Quis mihi det, ut
veniat petitio mea, & quod expecto,
tribuat mihi DEVS? Hæc mihi sit con-
solatio, ut affligens me dolore non par-
cat.* Et illud, quod non magis ani-

*Pert ja-
Eturans
oculi.*

M 5 mosè

mosè & fortiter, quàm considerat
 & sapienter dixit Apostolus; *Liber-
 ter gloriabor in infirmitatibus meis,
 ut inhabitet in me virtus Christi, pro-
 pter quod placeo mihi in infirmitati-
 bus meis: &, mihi autem absit gloria,
 nisi in Cruce Domini nostri Jesu Chri-
 sti.* Nec verò dixit, ait S. Chryso-
 stomus, ego non glorior, aut, ego non
 volo gloriari, sed, absit, ut ego glo-
 rier: perinde quasi de re portentosa
 loquens abominatus est. Simili
 spiritu Ludovicus, cùm ipsi obla-
 tum esset oleum ex lampade, quod
 ante mirificam S. P. N. Ignatii Im-
 ginem ardet Munebregæ in Arago-
 nia, ut illo se ungeret, excepit cum
 generoso responso; *Bene est, sed
 aperte protestor ac pronuncio, nolle me
 sanari, nisi majoris id gloria sit Domini
 nostri.* Majoris, inquit, quasi in
 pari gloria DEI malit in suis sibi
 cruciatibus relinqui; id, quod
 S. P. Ignatio pridem didicerat.

CAPUT